

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าและเป็นปึกแผ่นมั่นคงได้ต้องอาศัยประชากรหรือกำลังคนอันเป็นทรัพยากรในชาติที่มีคุณภาพ และการที่จะพัฒนาคุณภาพของประชากรต้องอาศัยการศึกษาเป็นส่วนสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่าของชาตินั้น พจน สะเพียรชัย เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้ทัศนะไว้ว่า "คุณภาพของเยาวชน คือ อนาคตของชาติ ทั้งนี้เพราะว่าความอยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคง และพลังอำนาจแห่งชาติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ทั้งหลายทั้งปวงขึ้นอยู่กับคุณภาพของคนในชาติ คนในชาติจะมีคุณภาพสูงได้ด้วยการจัดการศึกษาที่จะก่อให้เกิดเยาวชนได้พัฒนาทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม" (พจน สะเพียรชัย 2526 : 7-8)

Mark Blaug ได้ทำการศึกษาวิจัย พบว่า การศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์เบื้องต้น คือ การศึกษาระดับประถมศึกษา ซึ่งมีอัตราผลตอบแทนสำหรับตัวผู้สำเร็จการศึกษาและสังคมอยู่ในระดับสูง และจะลดลงในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น คือ มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา (Mark Blaug 1971: 8-4, 8-5) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซา ซา โรพูโลส (Psacharopoulos) ศึกษาเรื่องการลงทุนทางการศึกษา พบว่า การลงทุนทางการศึกษาที่ได้ผลคุ้มค่าที่สุด คือ ระดับประถมศึกษา ส่วนระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาให้ผลตอบแทนต่อสังคมรองลงไป (Psacharopoulos 1973: 586)

โดยที่การศึกษาระดับประถมศึกษาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพประชากรเบื้องต้น และให้ผลตอบแทนในการลงทุนสูงกว่าระดับอื่น ประเทศต่าง ๆ จึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาระดับนี้และได้จัดเป็นการศึกษาระดับบังคับซึ่งจัดให้เปล่าแก่เด็กที่มีอายุครบ เกณฑ์เรียน

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการประถมศึกษาเช่นเดียวกับนานาชาติประเทศ
 หนึ่งหลายได้มีการออกกฎหมายภาคบังคับตั้งแต่ปี พ.ศ.2464 (ทรงเคียน ทิศานบุตร ม.ป.ป.:
 123) ข้อมูลปีการศึกษา 2528 มีนักเรียนเข้าเรียนร้อยละ 95.94 ของนักเรียนที่เข้าเกณฑ์
 เรียนทั้งหมด (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2529: 1) จำนวนร้อยละ 4.06
 ที่เหลือนั้นเป็นกลุ่มเด็กที่ค้อยโอกาสทางการศึกษาที่ดีถือว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาพิเศษ ได้แก่
 กลุ่มเด็กที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น เด็กที่มีปัญหาในเรื่องเงินที่อยู่ เด็กชาวเขา
 เด็กในสถานสงเคราะห์ และกลุ่มเด็กที่มีปัญหาอันเนื่องมาจากความพิการ หรือผิดปกติทาง
 ร่างกาย และสมอง เช่น ทาบอด หูหนวก แขนขาพิการ ปัญญาอ่อน รวมทั้งเจ็บป่วยเรื้อรังใน
 โรงพยาบาล ซึ่งรัฐบาลก็ไม่ไ้ละทิ้งเด็กพิการเหล่านั้น แต่ได้จัดการศึกษาให้เป็นพิเศษ ซึ่ง
 เป็นที่รู้จักกันว่า "การศึกษาพิเศษ"

การศึกษาพิเศษมีขึ้นครั้งแรกในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ.2481 โดยนางสาวเยเนวีฟ
 คอลฟิลด์ (Genevieve Caulfield) ได้สอนหนังสือเด็กพิการทางตา (กรมสามัญศึกษา
 2524: 73) ก่อนหน้านี้ไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่ารัฐได้ส่งเสริมหรือให้ความสำคัญในการ
 จัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา ส่วนใหญ่เป็นหน้าที่ของบิดามารดา
 ผู้ปกครองของเด็กพิการ เหล่านั้นจะจัดการดูแลหรือฝึกฝนวิชาชีพให้แก่เด็กเท่าที่สามารถทำได้
 และมักพบว่า เด็กหรือคนพิการเหล่านั้นถูกปล่อยปละละเลยตามยถากรรม ถือว่าเป็นกรรมเก่า
 จึงตกเป็นภรรยาของครอบครัวและสังคม แต่ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าคนพิการนั้นถ้าได้รับการ
 บำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพและให้การศึกษาโดยอาศัยสื่อการศึกษา นวัตกรรม และเทคโนโลยี
 โดยครูที่จัดให้เป็นการเฉพาะที่ถูกต้องเหมาะสมแล้วจะสามารถช่วยพัฒนาให้เขาเหล่านั้นเป็น
 คนที่มีคุณภาพ และกลั้กลายเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า มีส่วนช่วยเหลือพัฒนาประเทศได้ตามสมควร
 แก่สังคม แต่การที่รัฐบาลจัดการศึกษาพิเศษให้เด็กที่มีความบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่งให้ใ้
 ได้รับความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษานั้นจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าปกติประมาณ 8 เท่า
 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 ก: 61)

ถึงแม้ว่าค่าใช้จ่ายต่อหัวสำหรับการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาให้แก่เด็กพิการจะ
 สูงมากก็ตาม แต่เพื่อคนพิการเหล่านั้นใ้มีโอกาสและใ้ได้รับความเสมอภาคทางการศึกษา
 เท่าเทียมกับเด็กปกติตามควรแก่สิทธิมนุษยชนที่ทุกคนควรจะได้รับ ตลอดจนช่วยเหลือใ้
 เด็กพิการใ้ได้รับการศึกษาและส่งเสริมพัฒนาฟื้นฟูสมรรถภาพใ้สามารถช่วยเหลือตนเองและ

คำร้องขออยู่ในสังคม รัฐบาลไทยจึงคงให้ความสำคัญกับการศึกษาพิเศษ โดยกำหนดแนวนโยบายของรัฐบาลไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับพุทธศักราช 2520 ว่า "รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้ที่มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคม และผู้ขอยโอกาสทางการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึง" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520: 4)

ในการดำเนินงานแนวนโยบายของรัฐดังกล่าว กรมสามัญศึกษา กรมประชาสงเคราะห์ กรมการแพทย์ ร่วมกับมูลนิธิเอกชนหลายแห่งจัดตั้งสถานับการศึกษาพิเศษหรือโรงเรียนการศึกษาพิเศษเฉพาะสำหรับเด็กพิการหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา 19 แห่ง เป็นโรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการฟัง 9 แห่ง โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา 3 แห่ง โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางปัญญา 4 แห่ง สถานสงเคราะห์เด็กที่บกพร่องทางปัญญา 1 แห่ง และโรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย 1 แห่ง นอกจากนี้ยังมีการจัดการศึกษาพิเศษประเภทเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในโรงเรียนการศึกษาปกติอีก 19 แห่ง รวมเป็น 38 แห่ง (ปีการศึกษา 2528 กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการจัดตั้งโรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตาอีก 1 แห่ง ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี)

อย่างไรก็ตามประชากรวัยเรียนที่มีความบกพร่องประเภทต่าง ๆ ที่มีโอกาสเข้ารับการศึกษายังมีน้อยมากถ้า เปรียบเทียบกับกลุ่มประชากรที่มีความบกพร่องประเภทต่าง ๆ ทั้งหมดจากการคาดคะเนจำนวนคนพิการทั่วประเทศของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่า ในปี พ.ศ. 2526 มีคนพิการทั่วประเทศ 378,758 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด 49,266,716 คน คิดเป็นร้อยละ 0.77 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2529 ภาคราชการที่ 6) ในจำนวนประชากรพิการเหล่านี้ ปรากฏว่า มีผู้ที่ได้รับการศึกษานานพิเศษเพียงร้อยละ 0.15 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 ภาคราชการที่ 80) ซึ่งนับว่าน้อยมาก แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 5 จึงได้กำหนดแนวนโยบายในการจัดการศึกษาพิเศษ โดยเร่งขยายและพัฒนารูปแบบของการจัดการศึกษาพิเศษบางประเภทเพื่อให้เด็กพิการได้มีโอกาสรับบริการทางการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525: 51) และมีระบุในวัตถุประสงค์ ข้อที่ 1 ในร่างแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) ว่า "จัดการศึกษาภาคบังคับ (ป.1 - ป.6)

ให้ทั่วถึงทุกท้องถิ่น และครอบคลุมเด็กที่ขอยโอกาสเข้ารับการศึกษาระดับนี้ ได้แก่ เด็กที่มี
ปัญหาทางด้านการเรียนรู้ ภาษา และวัฒนธรรม โกลการคมนาคม รวมทั้ง เด็กพิการ และ
เด็กที่อยู่ในสภาพที่ควรให้การสงเคราะห์" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
2528 ง: 10)

เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษตาม
แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติจึงได้
ดำเนินงานโครงการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความต้องการและโอกาสทางการศึกษาของผู้ที่
มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา" เพื่อสำรวจปริมาณคนพิการที่ยังไม่มีโอกาสได้รับ
การศึกษา ว่ามีมากน้อยเพียงใด และกระจายไปอยู่ที่ใดบ้าง รวมทั้งศึกษาถึงความต้องการ
ทางด้านการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน โครงการวิจัยนี้มี
วัตถุประสงค์เพื่อคาดคะเนการกระจายของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญาในเขต
ภูมิภาคหรือจังหวัดต่าง ๆ และศึกษาการกระจายของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและ
ปัญญาที่ได้รับโอกาสทางการศึกษาภาคบังคับในเขตพื้นที่จังหวัดต่าง ๆ ของประเทศ รวมทั้ง
ศึกษาความต้องการทางด้านการศึกษาและสภาพพื้นฐานทางครอบครัวและทัศนคติของ
ผู้ปกครองของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญาที่มีต่อการจัดการศึกษาพิเศษ ผลการวิจัย
ที่ได้จะได้เสนอแนะให้มีการขยายพัฒนาแบบของการจัดบริการทางการศึกษาและจัดตั้ง
สถานบริการทางการศึกษาพิเศษของรัฐต่อไป

เนื่องจากโครงการวิจัยดังกล่าวยังขาดข้อมูลในส่วนที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับ
การใช้ทรัพยากรในการลงทุนจัดการศึกษาพิเศษที่จะนำมาช่วยเสริมให้สามารถประมาณการ
ได้ว่า ควรจะลงทุนในด้านการจัดสรรทรัพยากรเพียงใดจึงจะถูกต้องและเหมาะสม ค่าย
เหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่อง "การวิเคราะห์การใช้ทรัพยากรและ
ต้นทุนในการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและวิเคราะห์
การใช้ทรัพยากรด้าน ครู-อาจารย์ อาคารสถานที่ในเชิงปริมาณ รวมทั้งวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย
(ต้นทุน) หากต้นทุนต่อหัวนักเรียนการศึกษาพิเศษ และแนวโน้มของต้นทุนต่อหัวนักเรียนในการ
จัดการศึกษาพิเศษ คาดว่าผลการวิจัยจะช่วยเสริมโครงการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความ
ต้องการและโอกาสทางการศึกษาของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา โดยจะ
เสนอแนะแนวทางในการลงทุนจัดการศึกษาพิเศษ เมื่อมีการเสนอแนะให้ขยาย หรือพัฒนา

รูปแบบของการจัดการศึกษา หรือจัดตั้งสถานศึกษาพิเศษของรัฐในเขตภูมิภาคที่มีการกระจายของกลุ่มประชากรที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญาประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นแนวทางในการประมาณการการลงทุนจัดสรรทรัพยากรซึ่งมีอยู่อย่างจำกัดในลักษณะที่สามารถก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างเต็มที่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การใช้ทรัพยากรด้านครู-อาจารย์ อาคารสถานที่ และต้นทุนต่อหัวนักเรียนในการจัดการศึกษาพิเศษ
2. เพื่อหาแนวโน้มของต้นทุนต่อหัวนักเรียนในการจัดการศึกษาพิเศษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาโรงเรียนการศึกษาพิเศษ 4 ประเภท ได้แก่
 - 1.1 โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการฟัง
 - 1.2 โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา
 - 1.3 โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางปัญญา
 - 1.4 โรงเรียนการศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย
2. กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา
 - 2.1 โรงเรียนการศึกษาพิเศษที่รับนักเรียนที่มีความบกพร่องประเภทต่าง ๆ ทั้งประจำและไป-กลับ ดำเนินการโดยกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา หรือมูลนิธิเอกชน ซึ่งกองการศึกษาพิเศษให้การสนับสนุนในการจัดครูมาช่วยสอน มีศึกษานิเทศก์ให้คำแนะนำและให้วัสดุอุปกรณ์ เป็นโรงเรียนที่มีการจัดชั้นเรียนปกติ และสละตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ
 - 2.2 ข้อมูลบางส่วน เช่น ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียนได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนและผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียน 10 แห่ง ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โรงเรียนละ 20 คน เป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4-ปีที่ 6 จำนวน 10 คน ผู้ปกครองนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1-ปีที่ 3 จำนวน 10 คน รวมทั้งหมด 200 คน

2.3 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา สถานภาพการทำงาน และ การศึกษาอบรมของครู-อาจารย์ ได้จากการส่งแบบสอบถาม ครู-อาจารย์ ทั้งหมดใน โรงเรียนการศึกษาพิเศษ 10 แห่ง ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย มีขอบเขตดังนี้

3.1 ข้อมูลการใช้อาคารสถานที่ เป็นข้อมูลปี พ.ศ. 2528 ซึ่งรวบรวม ได้จากหน่วยงานที่ดำเนินงานจัดการศึกษาพิเศษที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ข้อมูลต้นทุนในการจัดการศึกษาพิเศษในส่วนที่เป็นงบดำเนินการนำ มาวิเคราะห์ เป็นข้อมูลย้อนหลัง 5 ปี คือ ปี พ.ศ. 2523, 2524, 2525, 2526 และ 2527 ของโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.3 ข้อมูลต้นทุนในการจัดการศึกษาพิเศษในส่วนที่เป็นงบลงทุน เป็น ข้อมูลทั้งหมดตั้งแต่ปีที่ เริ่มดำเนินการลงทุนจัดตั้งโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.4 ข้อมูลต้นทุนค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักเรียนการศึกษาพิเศษ เป็นข้อมูล ที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนและบุพการีของนักเรียนปัจจุบันของโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.5 ข้อมูลบุคลากร (ครู-อาจารย์) เป็นข้อมูล ปี พ.ศ. 2528

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การศึกษาพิเศษ หมายถึง การศึกษาที่จัดขึ้นเป็นพิเศษสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย เช่น หูหนวก ตาบอด ร่างกายพิการ และบุคคลที่มีความบกพร่องทางสมองหรือปัญญา ที่อาจจะไม่สามารถรับบริการการศึกษาที่จัดให้บุคคลปกติทั่วไปได้ ต้องมีสถานที่เรียน อุปกรณ์การเรียน และบริการพิเศษต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลที่มีความบกพร่องดังกล่าวได้พัฒนาความสามารถ ให้เป็นพลเมืองที่มีประโยชน์ต่อสังคม

2. โรงเรียนการศึกษาพิเศษ หมายถึง โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและทางสมองหรือปัญญา

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการฟัง หมายถึง นักเรียนที่มีความสามารถในการรับฟังเสียงต่าง ๆ บกพร่อง หรือสูญเสียไป เป็นเหตุให้ได้ยินเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจนหรือไม่ได้ยินเลย

4. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา หมายถึง นักเรียนที่มีความผิดปกติทางประสาทสัมผัสทางการมองเห็น หรือจักษุสัมผัส ซึ่งอาจเป็นตาบอดสนิท หรือตาบอดบางส่วนก็ได้

5. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางปัญญา หมายถึง นักเรียนที่มีความสามารถทางสมองต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย มีปัญหาในการปรับตัวกิจกรรมอย่างเด่นชัด และความบกพร่องนี้มักจะเกิดขึ้นในช่วงไควซิ่งหนึ่งของพัฒนาการของเด็ก

6. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หมายถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายอย่างถาวรที่ทำให้ไม่สามารถเคลื่อนที่ไค้เท่าเทียมบุคคลปกติ เช่น ผู้ที่แขนขาเป็นอัมพาต หรือกล้ามเนื้อทำงานไม่ประสานกัน ทำให้ไม่สามารถเคลื่อนที่ไค้หรือเคลื่อนที่ไค้ไม่ไค้

7. ทรัพยากร หมายถึง ทรัพยากรทางการศึกษา ไค้แก่ ครู-อาจารย์ อธิการสถานที ที่มีอยู่ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ

7.1 ครู-อาจารย์ หมายถึง บุคลากรทางการศึกษาที่ทำหน้าที่สอน หรือถ่ายทอดความรู้ไค้แก่นักเรียนการศึกษาพิเศษ

7.2 อาคารสถานที หมายถึง อาคารเรียนและอาคารประกอบอื่น ๆ ทีนอกเหนือจากอาคารเรียน เช่น โรงอาหาร โรงฝึกงาน หอประชุม ฯลฯ

8. ต้นทุนในการจัดการศึกษาพิเศษ หมายถึง ต้นทุนสองประเภท ไค้แก่ ต้นทุนของรัฐเฉลี่ยต่อหัวนักเรียนการศึกษาพิเศษ และต้นทุนค่าใช้จ่ายส่วนตัว เฉลี่ยต่อหัวนักเรียนการศึกษาพิเศษ

8.1 ต้นทุนของรัฐเฉลี่ยต่อหัวนักเรียน หมายถึง ต้นทุนสองประเภท คือ

8.1.1 ต้นทุนค่าเป็นการเฉลี่ยต่อหัว หมายถึง ต้นทุนเฉลี่ยต่อหัวนักเรียนการศึกษาพิเศษที่คำนวณจากต้นทุนในการดำเนินงานในแต่ละปีของโรงเรียนการศึกษาพิเศษ ไค้แก่ เงินเคิชนคร ค่าจ้างประจำ ค่าจ้างชั่วคราว ค่าวัสดุ ค่าตอบแทน ค่าสาธารณูปโภค เงินอุดหนุน และรายจ่ายอื่น ๆ

8.1.2 ต้นทุนทรัพย์สินเฉลี่ยต่อหัว หมายถึง ต้นทุนเฉลี่ยต่อหัวต่อปีของนักเรียนการศึกษาพิเศษที่คำนวณจากต้นทุนที่เกิดจากการลงทุนในทรัพย์สินถาวรต่าง ๆ ไค้แก่ ที่ดิน อาคารและสิ่งก่อสร้าง และครุภัณฑ์

8.2 ต้นทุนค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อหัวนักเรียน หมายถึง ต้นทุนเฉลี่ยต่อหัวนักเรียนหนึ่งคนที่คำนวณจากต้นทุนที่นักเรียนหรือผู้ปกครองเป็นผู้จ่ายในหนึ่งปี เช่น ค่าตำราเรียนและอุปกรณ์การศึกษาทุกชนิด ค่าเครื่องแบบ ค่าธรรมเนียมเรียน ค่าบำรุงต่าง ๆ และค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการมาเรียนในโรงเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษสามารถใช้ผลการวิจัยเกี่ยวกับสภาพการใช้ครู-อาจารย์ และอาคารสถานที่ ในการกำหนดนโยบายวางแผนการบริหาร ส่งเสริม และพัฒนาการศึกษาพิเศษในอนาคต
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาและการศึกษาพิเศษสามารถใช้ผลการวิจัยเกี่ยวกับต้นทุนการจัดการศึกษาพิเศษในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณและวางแผนการสนับสนุนหรือการจัดหาทรัพยากร เพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษาพิเศษในอนาคตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย